

koordination, som er helt afgørende for opnåelse af et tilfredsstillende resultat, med de myndigheder, som i medfør af skolestyrelsesloven varetager de skolemæssige opgaver. Københavns magistrat har fremhævet det hensigtsmæssige i, at Københavns kommune ikke afskæres fra at opretholde skoletandplejens administrative tilknytning til skolevæsenet. Det bemærkes herved, at Københavns kommune ikke er omfattet af reglerne i socialstyrelseslovens kap. 2-6, og at der i skolestyrelsesloven er givet særlige regler for Københavns kommune.

Tilrettelæggelsen af den offentlige forebyggende børnetandpleje bør i videst muligt omfang overlades til kommunerne. Det præciseres derfor ikke i loven, hvor og hvorledes klinikkerne skal indrettes. Børnene bør have så let og hurtig adgang til børnetandklinikken som muligt, og det vil derfor kunne være hensigtsmæssigt at indrette tandklinikker i forbindelse med større skoler eller institutioner, for at der ikke skal ske et for stort afbræk i undervisningen og for at undgå ventetider for børnene. På den anden side bør de kommuner, der skal indrette tandklinikker, overveje, hvorvidt tandklinikker på skoler vil være egnede til en videre udbygning af tandplejen til navnlig børn under den undervisningspligtige alder. Kommunerne bør således sikre en vis udvidelsesmulighed ved planlægningen af klinikbyggeri og allerede nu foretage en planlægning, der gør det muligt senere at etablere småbørnstandpleje.

I de kommuner, som endnu ikke eller kun i utilstrækkeligt antal har oprettet børnetandklinikker, må der snarest muligt træffes foranstaltninger til indretning af klinikker, og det forudsættes, at der ved projektering af skolebyggeri eller andet offentligt byggeri afsættes egnede lokaler til indretning af børnetandklinikker.

I loven foreslås heller ikke præciseret, hvor mange tandklinikker eller hvor stort personale det anses for nødvendigt at disponere over for at yde tandpleje til de af forslaget omfattede børn. Som vejledende oplysning kan nævnes, at 1 tandlæge pr. 600 børn må anses for at være minimum.

Om tandplejens omfang henvises til bemærkningerne til § 4.

Det påregnes, at kommunalbestyrelserne, eventuelt med bistand fra amtsrådet, selv vil være i stand til at træffe tilfredsstillende aftaler om tandpleje og betaling herfor for børn, for hvilke det er mest praktisk, at de får tandpleje uden for deres bopælskommune, f. eks. fordi de går i skole i nabokommunen eller midlertidigt opholder sig andetsteds. For undervisningspligtige børn, der opholder

sig på statslige eller anerkendte døgninstitutioner, der ikke selv har indrettet klinik, agter indenrigsministeriet at fastsætte en regel om, at de skal omfattes af børnetandplejen i den kommune, hvor institutionen ligger, mod at institutionen betaler et beløb pr. barn svarende til kommunens gennemsnitlige udgift pr. barn i børnetandplejeordningen.

Af henvisningen til socialstyrelsesloven følger også, at amtsrådet fører tilsyn med kommunalbestyrelsernes virksomhed på børnetandplejeområdet. I forbindelse hermed vil det kunne være hensigtsmæssigt, at amtsrådet ansætter en tandlæge med erfaring i organisation og administration af offentlig børnetandpleje til at fungere som amtskonsulent i børnetandpleje. En amtskonsulent vil således kunne vejlede kommunalbestyrelserne ved indretning og drift af de offentlige tandklinikker i overensstemmelse med sundhedsstyrelsens i medfør af § 5 udfærdigede retningslinjer herom og vil ligeledes kunne medvirke ved tilrettelæggelse af forebyggende foranstaltninger, som måtte blive pålagt i medfør af § 7. En amtskonsulent vil endelig kunne foretage en yderligere bearbejdelse af de statistiske oplysninger, som kommunerne afgiver i henhold til § 6, og vil således kunne medvirke i den mere landsomfattende vurdering af forskellige profylaktiske og behandlingsmæssige foranstaltninger.

Kommunernes landsforening har advaret mod, at der etableres en ordning, hvorved uddannede tandlæger i videre udstrækning end nødvendigt anvendes til administrativt arbejde. Da der ikke er et tilstrækkeligt antal tandlæger til det udførende arbejde, finder foreningen det u hensigtsmæssigt at anvende uddannet arbejdskraft til tilsynsførende og rådgivende funktioner, ligesom foreningen finder, at behovet herfor forekommer meget begrænset. Amtsrådsforeningen har ment, at amtsrådenes adgang til at antage en amtstandlæge bør bekræftes i selve loven, og at amtsrådene i øvrigt bør få mulighed for at oprette specialtandklinikker, f. eks. for tandregulering. Sundhedsstyrelsen har udtalt, at styrelsen lægger stor vægt på, at amtsrådene efter lovens ikrafttræden råder over en tandlæge med erfaring i organisation og administration af offentlig børnetandpleje til bestridelse af lovforslagets planlægnings- og tilsynsopgaver, og har henstillet, at amtsrådene — eventuelt i selve loven — forpligtes til at antage en sådan person. Umiddelbart mener sundhedsstyrelsen, at der — i hvert fald i de første år efter lovens vedtagelse — vil kunne være beskæftigelse for en amtskonsulent på heltidsbasis. Dansk Tandlægeforening har henstillet, at ansættelse af fast amtskonsulent gøres obligatorisk for hvert amt, idet der bør være tandlægelig ekspertise